

PROLOOG

Ik gluur even tussen de gordijnen door en heb in één oogopslag al gezien dat de man er nog steeds staat. Hij draagt een zwarte hoed, een witte colbert met stropdas, een zwarte pantalon en bruine suède puntschoenen. Als ik er niet zeker van was dat hij me in de gaten hield zou ik bijna denken dat het een gestrande zakenman was. Een erg succesvolle zakenman, dat wel. Om zijn pols kan ik als ik goed kijk een gouden Rolex onderscheiden. Al sinds mijn puberjaren heb ik een onverklaarbare fascinatie voor horloges. Mijn vader kwam vaak bij de juwelier en dan staarde ik altijd verlekkerd naar de prachtige Rolexen in de etalages. Een stukje metaal dat wij ons helaas nooit hebben kunnen veroorloven.

Ik trek de gordijnen weer dicht en val met een zucht in een fauteuil. Mijn leven is in de laatste paar dagen zo erg veranderd dat het bijna een grap lijkt te zijn. Eerst werkte ik nog met veel plezier bij de dokterspost van Clermont-Ferrand, maar sinds ik de man in gaten kreeg die me nu buiten staat te bespieden ging alles mis. Ik begon mijn werk te verwaarlozen en niet zo'n beetje ook. Mijn baas probeerde mijn fouten eerst nog door de vingers te zien vanwege mijn glansrijke jaren van goede dienst, maar uiteindelijk werd het zo erg dat zelfs hij nog maar één oplossing zag. Ik werd ontslagen en ben sinds dat moment niet meer actief op zoek gegaan naar een baan.

De onbetaalde rekeningen bedekken de hele tafel, maar ik weet gewoon niet waar ik het geld vandaan kan halen om mijn schuldeisers tevreden te stellen. Er is geen bron van inkomsten meer en mijn moeder kan ik ook niet elke keer om geld gaan smeken.

Ik zucht nogmaals en kijk naar mijn armzalige bezittingen die in een grote koffer zijn gepropt. Ze staan klaar om mee te nemen voor als het moment aanbreekt dat de man buiten iets durft te ondernemen.

DAG 1